

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

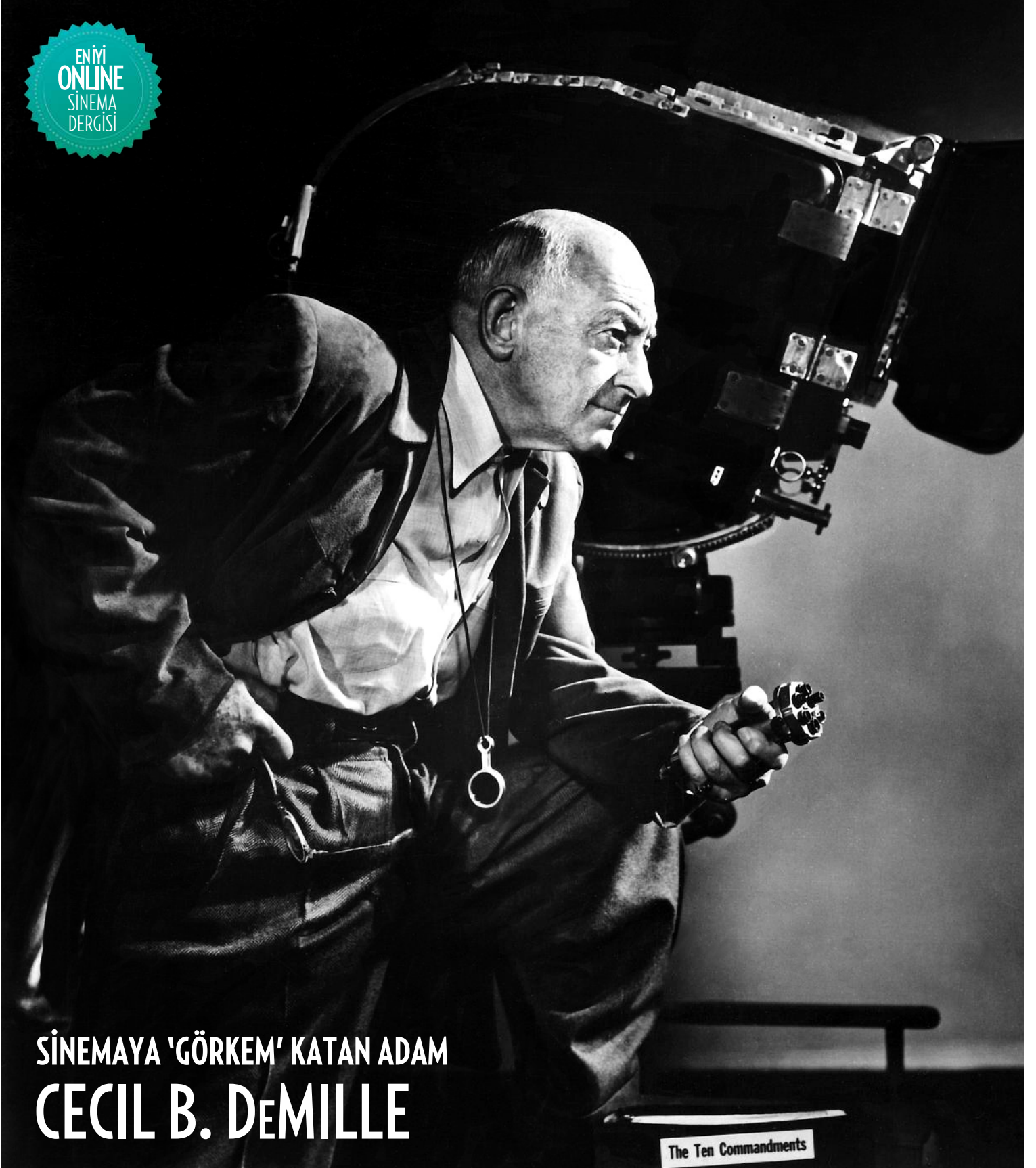
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SİNEMAYA 'GÖRKEM' KATAN ADAM CECIL B. DEMILLE

The Ten Commandments

300 SPARTALI'NIN YÖNETMENİNDEN OLAĞANÜSTÜ BİR AKSIYON

"MACERA EKRANDAN TAŞIYOR.

KILL BILL INCEPTION
İLE BULUŞUYOR."

- STUART LEE, WNYX-TV/NEW YORK

BLU-RAY VE DVD ÖZEL SEÇENEKLER

SUCKER PUNCH KISA ANİMASYONLAR:

Dört Fantastik Diyarda Aklınızı Başınızdan Alacak Başlangıç Hikayeleri:
Derebeylik Savaşçıları, Siperler, Ejderha, Uzak Gezegen

ŞİMDİ BLU-RAY™, DVD VE VCD'DE!

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
IN ASSOCIATION WITH LEGENDARY PICTURES A CRUEL AND UNUSUAL PRODUCTION A ZACK SNYDER FILM "SUCKER PUNCH" EMILY BROWNING ABBIE CORNISH JENNA MALONE VANESSA HUDGENS JAMIE CHUNG CARLA GUGINO OSCAR ISAAC WITH JON HAMM AND SCOTT GLENN
SONGS BY MARIUS DE VRIES AND TYLER BATES MUSIC BY TYLER BATES AND MARIUS DE VRIES COSTUME DESIGNER MICHAEL WILKINSON EDITOR WILLIAM HOV ACE PRODUCTION DESIGNER RICK CARTER DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY LARRY FONG EXECUTIVE PRODUCERS THOMAS TULL WESLEY COLLER JON JASHINI CHRIS DEARIA JIM ROWE WILLIAM FAY
STORY BY ZACK SNYDER SCREENPLAY BY ZACK SNYDER & STEVE SHIBUYA PRODUCED BY DEBORAH SNYDER ZACK SNYDER DIRECTED BY ZACK SNYDER
LEGENDARY PICTURES CRUEL AND UNUSUAL FILMS
sucker-punch-movie.com warnerblu.com warnervideo.com
Soundtrack Album on WaterTower Music
WARNER BROS. PICTURES
A WARNER BROS. ENTERTAINMENT COMPANY

tiglon

© 2011 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

TÜRK SİNEMASINDA GELECEK PROGRAM

TÜRK SİNEMA SEKTÖRÜ (ASLINDA SEKTÖR OLDUĞU HÂLÂ TARTIŞILIR YA), DİZİLERDEN ARTA KALAN ZAMANLARDA, yani yaz aylarında büyük bir stüdyo gibi çalışır. Dizi setlerinde bütün bir kış çalışmış olan teknik ekipler ve oyuncular var güçleriyle sinema filmlerine dağılırlar. Bu filmlerin PR'cıları haldir haldir "Geliyor" haberleri çıkarttırırlar filmlerine... Daha film çekim aşamasındayken potansiyel seyircilerine kanca atmak, Türk sinemasının son yıllarda daha ciddiye aldığı bir strateji oldu. Bu sayede önümüzdeki sezon en az 40 yerli yapımla daha haşır neşir olacağımızı da net olarak anlamış bulunuyoruz...

Türk sineması, dizi arası film üretmeye devam ediyor... Bu sene de tür olarak olmasa da her beğeniye hitap edecek çeşitliliğe sahip bir liste var önümüzde...

Gişe filmleri kuşağında birbirinden 'tavlayıcı' filmler var mesela. Bir "Top Gun" çeşitlemesi olan "Anadolu Kartalları", güzel kız ve oğlanlardan kurulu 'cast'ıyla daha teaser afişiyle bile bolca testosteron vaat ediyor talep edenlerine... Bu senenin televizyondan gelen gişe filmi ise "Behzat Ç." olacak gibi... Ankaralı ağız bozuk polisimiz, gerilim düzeyi daha yüksek, 'sansürsüz' ve Cansu Dere'li versiyonuyla çıkacak karşımıza... Çağan Irmak, yine kendi öz malzemelerine dönüyor son filmiyle: "Dedemin İnsanları", fragmanıya bütün Çağan Irmak külliyyatının bir özetini sunuyor gibi görünüyor. Sanki içinde "Ulak" da var "Babam Ve Oğlum" da, "İssiz Adam" da var "Prensesin Uykusu" da... "Kaybedenler Kulübü"nün beklenenden yüksek hasılatının verdiği gazla yeni filmine hemen başlayan Tolga Örnek, bu sefer "Labirent" ile bir ajan aksiyonuna imza atıyor...

İlk filmi "Nefes"i neredeyse iki senede çeken Levent Semerci, aylar önce çekimlerine başladığı ve muhtemelen bu sene bitiremeyeceği yeni filmi "Ayhan Hanım"la herhalde sezonun sonlarına doğru ancak salonlara yetişebilecektir... Çekimleri yıllara yayılan başka bir film de "Recep İvedik" filmleriyle kazandığı paranın büyük kısmını dev prodüksiyon masraflarına gömen Faruk Aksoy'un yönettiği "Fetih 1453". Efektlerinin ve kalabalık sahnelerinin hiç olmazsa "Muhteşem Yüzyıl"dan daha iyi olması bekleniyor...

Onur Ünlü'nün daha ismini okurken bile izlemeye başlamışız etkisi veren yeni filmi "Celal Tan Ve Ailesinin Aşırı Acıklı Hikayesi" ve "Takva"dan sonra yeni bir filmi merakla beklediğimiz Özer Kızıltan'ın buruk bir aşk hikayesini anlattığı "Beni Unutma" sezonun sürpriz gişe rakamlarına gebe. "Beni Unutma"nın senaryosunu, Arka Pencere Yayın Kurulu üyelerinden Burak Göral'ın yazdığını da hatırlatalım... Usta Şerif Gören ise yıllar sonra sinemaya Necati Cumalı'dan uyarladığı "Ay Büyürken Uyuyamam" ile dönüyor. Ayrıca Özcan Alper'in "Sonbahar" gibi kusura yakın bir ilk filmle yarattığı büyük beklentiyi karşılayıp karşılamayacağı merak konusu olan "Gelecek Uzun Sürer"i, Zeki Demirkubuz'un hayranlığını hiçbir zaman saklamadığı Dostoyevski'den uyarladığı "Yeraltından Notlar"ı ve tabii ki Nuri Bilge Ceylan'ın Cannes'lı filmi "Bir Zamanlar Anadolu'da" sezonun en merakla beklenen filmlerinden...

Müjdelersun ki "Kara Murat" da bu hengamede geri dönüyor... Başka bir 'parodi' filmimiz de "Da Vinci Şifresi"ni Trabzon yöresine taşıyan "Sümela'nın Şifresi". İlk filmi "Dondurmam Gaymak" ile tanıdığımız ve matrak bir şahsiyet olduğuna emin olduğumuz Yüksel Aksu da "Entelköy-Efeköy" filmiyle seyirci karşısına çıkacak...

Tabii bir bu kadar da hatta daha da fazla 'ilk film' salonlarda sinemaseverlerle buluşmaya hazırlanıyor... Ama tuhaf olan şey, bütün bu filmlerin neredeyse 5-6 ay içine sıkışacak olmaları!🔗

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, ERMAN ATA UNCU

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Patrondan Kurtulma Sanatı (Horrible Bosses);
Kral Henry (Henri 4); Saklı Ruh (Hidden).

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

14 TRENDEKİ YABANCI

Geçen haftaki yazımızdaki Tarık Dursun K. hikayesine esin kaynağı olan Mehmet Dinler filmi "Karanlıklar Meleş"ne bir de buradan bakın!

16 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Krzysztof Kieslowski, "Öldürmeyeceksin!" emrinden yola çıkarak bir manifesto çekiyor: Öldürme Üzerine Bir Film (Krótki Film O Zabijaniu).

18 ESRAR PERDESİ

Yedinci sanatın belirleyici figürlerinden biri olan Cecil B. DeMille'i 130. doğum gününde kutlamadan geçmeyelim dedik...

24 ÖLÜM KARARI

Beyazperdenin 'patronlar'a bakışının en 'gıcık' 11 yansımasını bu sayfalarda bulabilir, içinizden geldiği gibi küfredebilirsiniz!

28 AİLE OYUNU

Cinnet (Kim Bok-Nam Salinsageonui Jeonmal);
Her Şey Güzel Olacak (Alting Bliver Godt Igen).

32 SAPIK

Altın Portakal sergileri; Altın Portakal'da Hudutların Kanunu ve Kalabaka; Bir Sis Böler Geceyi; Altın Koza'dan Cem Erman'a saygı; Altın Koza yarışma filmleri.

PATRONDAN KURTULMA SANATI

ORJİNAL ADI Horrible Bosses

YÖNETMEN Seth Gordon

OYUNCULAR Jason Bateman,

Charlie Day, Jason Sudeikis,

Kevin Spacey, Jennifer Aniston,

Colin Farrell, Donald Sutherland,

Ioan Gruffudd, Jamie Foxx,

Julie Bowen

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

HOLLYWOOD'DAKİ STÜDYO YÖNETİCİLERİ
TÜM SENARİSTLERİ KÖŞEYE SIKIŞTIRIP
harıl harıl erkek komedileri yazmaları
konusunda tehdit etmişler sanki.

Maşallah, karşımıza çıkan iki filminden biri 'ham erkeklik komedisi' statüsünde. Bir süre daha ham erkeklerin komik maceralarına tanık olmaya devam edeceğiz anlaşılan. Judd Apatow'un (misal "Matrak Adamlar/Funny People"), Todd Phillips'in (misal "Felekten Bir Gece/The Hangover"), hatta Ben Stiller'in (misal "Tropik Fırtına/Tropic Thunder") erkek erkeğe şapşallıkları bir süre daha gözümüzü gönlümüzü işgal edecek. Bunlara şimdi de hasılatı her patrona mutluluktan takla attırarak (an itibarıyla Kuzey Amerika'da 105 milyon dolar) "Patrondan Kurtulma Sanatı"yla yönetmen Seth Gordon ekleniyor.

Seth Gordon'un ismini üç yıl önceki romantik komedi "Zoraki Tatil"den (Four Christmases) hatırlıyoruz. İlk filmiydi. Vince Vaughn ve Reese Witherspoon'un canlandırdığı sevgililer bir anda kendilerini birbirlerinin aileleriyle zorunlu bir tatil yaparlarken buluyorlardı. Çiftimiz ne kadar normalse, anaları, babaları, kardeşleri, yeğenleri, amcaoğulları, dayı çocukları, kuzenleri falan bir o kadar acayıptı. Tüm gülütler de çiftimizin onlarla kurduğu tuhaf ilişkiden doğuyordu. "Patrondan Kurtulma Sanatı"nda ise liseden beri dost olan üç kafadarımız var: Nick (Bateman), Kurt (Sudeikis) ve Dale (Day)... Üçü de patronlarından yaka silkıyorlar. Nick'in patronu Dave Harken (Spacey), deyim yerindeyse it gibi çalıştırdığı Nick'e uzun süredir beklediği terfiyi vermiyor. Zaten ninesi son nefesini vermeden ziyaretine gidememesinden de Harken'ı sorumlu tutuyor Nick.

Kurt'ün aslında canı gibi sevdiği Jack (Sutherland) isimli bir patronu var. Jack'ın de günahı kadar sevmediği Bobby (Farrell) isimli bir oğlu... Lakin Jack'ın ani ölümüyle şirket doğrudan Bobby'ye miras kalıyor. Haliyle Kurt de patronundan nefret eden bir insana dönüşüyor.

Dişçi asistanı, taze nişanlı Dale'e gelince... Arkadaşlarının da dediği gibi, onunkisi o kadar da büyütülecek bir sorun değil: Patronu olan dış

doktoru Julia Harris (Aniston) onu bitimsiz tacizleriyle baştan çıkarmaya çalışmaktadır. Nihayetinde, bir bar muhabbeti esnasında sarfedilen şaka kaka olur ve üçü bir anda kendilerini birbirlerinin patronlarını öldürme planını icra ederken bulurlar.

E ayrılışlar işlerinden, ne var ki bunda, diyecek olursanız, işte bu noktada içinden geçmekte olduğumuz küresel ekonomik kriz devreye giriyor. Yakın arkadaşları Kenny'nin aylardır işsiz olduğu için şu an kelle başı 40 dolara bir 'el işi' yapmaya dahi razı olduğunu görmeleri onları istifadan alıkoyuyor.

Dikkatli izleyiciler farkındadır, ortalama Amerikalının cebine elini daldıran ekonomik kriz, başta bağımsızlarınkiler olmak üzere, orada üretilen çoğu filme sinmeye başladı. Birkaç yıl önce "Aklı Havada"yla (Up In The Air) Oscar podyumuna dek taşınan bu hadise bir süre daha Hollywood tarafından kurcalanacaktır.

Tabii ekonomik krizin "Patrondan Kurtulma Sanatı" gibi filmlerin masasına meze olduğunu düşünenler varsa, haksız sayılmazlar. Film, kahramanlarının işsiz kalma korkusunu kendisine payanda yaparak ilerliyor. Bu açıdan bakınca, film krize dikkat çekmektense, krizden nemalanmak gibi bir yola giriyor. Yine de, Amerikalıların öteden beri dalgasını geçmeye bayıldıkları ofis hayatına dair kaba bir fars sunuyor diyebiliriz bu film için. Ayrıca Farrelly'ler de izleyince kıskançlıktan çatlamış olabilirler çünkü filmde cinsel çağrışımlı espri, küfür ve az biraz tuvalet mizahı da mevcut.

Öte yandan, bir patron-eleman kıyaslamasına gidersek... Kahramanlarımız olan elemanlar ne kadar sıradan, sümsük ve sarsaksa, patronları da aynı ölçüde arsız, pervasız ve kayıtsız. Zararsız gibi görünseler de, üçü öylesine uç noktalarda çizilmişler ki, kahramanlarımızın insafa gelmesini beklemiyoruz! Nick'in patronu Dave Harken, Kevin Spacey'nin karizması, sinsiliği ve sevimliliğinin hayli özgün bir karışımı. Dış doktoru Julia Harris'te Jennifer Aniston da izleyicileri ters köşeye yatırmak için fırsat kolluyor. Bugüne dek üzerine yapışan şaşkın komşu kızı burada gidiyor,

Ekonomik krizin bu gibi filmlerin masasına meze olduğunu düşünenler varsa, haksız sayılmazlar. Film, kahramanlarının işsiz kalma korkusunu kendisine payanda yaparak ilerliyor. Krizden açıkça nemalanıyor.

Film komedi olarak
işliyor işlemesine ama
iş dört başı mamur bir
'film' olabilmeye
gelince, sık sık
topallıyor. Kurguda
kıyılan sahnelerin
noksanlığı hissediliyor.

onun yerine asistanına "Aletini suratımda şaplatacak mısın?" diyecek kadar gözü dönmüş, zavallı Dale'in deyişiyle, tam bir kancık geliyor. Colin Farrell'in insanlıktan nasibini almamış Bobby Pellitt'i ise "Tropik Fırtına"nın tadımlık oyuncusu Tom Cruise'u andıran kel kafası, ortalama bir Türk erkeğini kışkındıracak göbeği, seviyesiz ve küstah konuşma biçimiyle görüldüğü her sahneyi çalacak cinsten bir tip olmuş.

"Patrondan Kurtulma Sanatı" bir komedi olarak görevini yerine getiriyor getirmesine ama iş dört başı mamur bir 'film' olabilmeye gelince, orada sık sık topallıyor. Özellikle son kurguda kıyılan pek çok sahnenin noksanlığı hissediliyor. Örneğin sırf bu yüzden Dale'in nişanlısı Stacy güme gidiyor. Bir görünüp bir kaybolan haliyle filme ancak yama olabiliyor.

Film ayrıca sık sık bizim komedilerimizin de

ayağına çelme takan 'skeçlemeler'den muzdarip. Ioan Gruffudd'un olduğu 'işemikçi adam' bölümü tam da böyle bir skeç gibi giriyor öyküye. Kahramanlarımızın aptallığına gülünemeyecek denli skeç kokuyor örneğin bu bölüm.

Sonuç olarak, üç kafadar 'MF' Jones'un (Foxy) karşısında abuklarken bir noktadan sonra Hitchcock'un "Trendeki Yabancı"sındaymışçasına (Strangers On A Train) havaya giriyorlar. Gelgelelim, çabucak Danny DeVito'nun "Annemi Trenden Nasıl Atarım"ından (Throw Mama From The Train) hallice bir komedide olduklarını hatırlıyorlar. Filmin özeti bu sahnedir. [A](#)

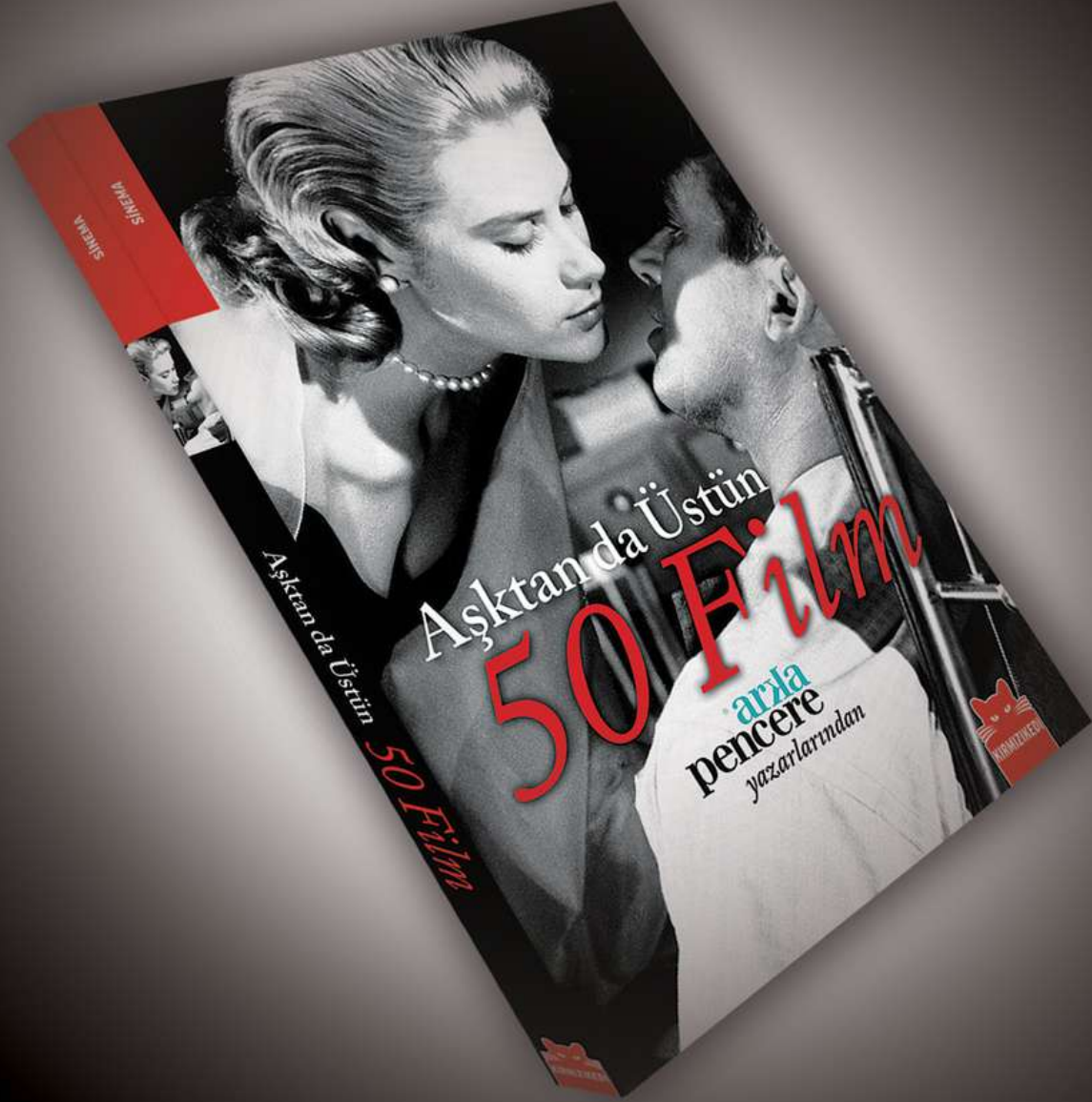
Bir gün bunu yazmak da varmış: Colin Farrell'in süresi uzasaymış filmin keyif katsayısı misli misli artabilirmiş.

Jason Bateman bir süre komedi filmlerine ara verse ve rol skalasını biraz genişletebilse kariyeri için hayırlı bir iş yapar.

Altı yazar, altı ayrı üslup, 50 başyapıt...

Cem Altınsaray, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın tarafından kaleme alınan bu filmler, okuyucuyu sinema tarihinde ileri geri ışınlayarak renkli ve doyurucu bir yolculuğa çıkarıyor.

KRAL HENRY

ÖNCE GÜNÜMÜZDEKİ SİYASAL VE TOPLUMSAL SIKINTILARI DÜŞÜNÜN... VE 1589-1610 yılları arasında, bir Katolik suikastçının bıçak darbeleriyle öldürülene dek Fransa tahtında oturmuş IV. Henri'nin (1553 doğumlu) Nantes Fermanı'yla, ülkede iç savaşlara neden olmuş mezhep ayrımcılığını sonlandıran sözleri: "Herkes inanç ve fikir özgürlüğüne sahiptir. Hiç kimse çoğunluğun din kurallarına tâbi tutulup fişlenemez!"

Karşımızdaki, daha çocuk yaşta Protestan Navarre Kraliçesi annesi tarafından din savaşlarının ortasına sürülen Prens Henri'nin ölümüne dek geçen çalkantılı yaşamını, tarihsel sırayla, oldukça kapsamlı, önemli hiçbir kişiyi ve olayı atlamadan hikaye eden, klasik anlatım özelliklerine sahip bir film. Tabii dayandığı kaynak önemli: Otoriteyi ve otorite sahiplerini eleştiren yapıtlarıyla bilinen Heinrich Mann'ın (Thomas Mann'ın ağabeyi), 1935 ve 1938 yıllarında iki bölüm halinde yayımlanan "Kral IV. Henri'nin Gençliği ve Olgunluğu" adlı tarihsel romanı!

Fransa'yı 'kukla çocukları' aracılığıyla ölümüne dek perde gerisinden yöneten, Papa'nın maşası Catherine de Médicis ile 'oyununda' bir katliamı 'görememesine' ve aşırı kadın düşkünlüğü zaafına karşın, giderek tekâmüle eren ruhunun iyiliği vurgulanmakta Henri'nin. Nazilerin iktidara gelmesiyle ülkesini terk etmek zorunda kalan Mann, monarşi gibi tek erkin olduğu bir sistemde bile, Henri gibi vicdanı ve merhameti olan bir kralın, tüm kışkırtmalara karşın öldürmeyi değil yaşatmayı, sefaleti değil bolluğu, zulmü değil özgürlükleri savunup gerçekleştirebileceğini, 16. yüzyılın kaotik döneminden çağının siyasi ve idari güçlerine haykırır.

Kuşkusuz, yaklaşık 2,5 saat süren filmin, Henri'nin çocukluğundan başlayarak yarım yüzyıla yayılan öyküsünün ana hatlarını anımsatmak bile, bu sınırlı yazıda olası değil. Film, Mann'ın tüm zamanları kapsayan evrensel temalarını içermesi dışında, büyük oranda, 1994 yılı yapımı Patrice Chéreau filmi "Kraliçe Margot" (La Reine Margot) ile kesişen bir yapıda. Bilindiği gibi, o filmde,

1572'de, oğlu IX. Charles'ın iplerini elinde tutarak ülkeyi yöneten Catherine'in, ulusu birleştirme yönünde bir adım atarak Navarrelili Henri ile Margot'yu evlendirmesi; ancak güven duyarak Paris'e gelenler dahil altı bin Huguenot'nun (Fransız Protestanları) vahşice öldürüldüğü Saint Bartholomew Günü Katliamı, merkezdedir.

"Kral Henry"nin televizyon kökenli Alman yönetmeni Jo Baier, Chéreau gibi, filminin büyük bölümünde, iktidar sahibi Medici ailesinin karmaşık, çıkarıcı, çatışmacı, kokuşmuş iç yapısına bir ulusun yazgısının endekslenmesindeki dehşeti ve dinsel bağnazlığın en korkunç yüzünü gösterdiği bu dönemdeki hoşgörüsüzlüğün nasıl bir toplumsal deliliğe dönüştüğüne vurgu yapıyor.

Genel olarak baktığımızda, neredeyse tüm Avrupa topraklarını ve tarihini şekillendiren papalığın, egemenliğine karşı çıkanları bir tür mafya örgütü gibi (Coppola'nın "Baba 3"te 'kirli' işlerine el attığı Vatikan'ı anımsayın) nasıl bertaraf ettiğini, bir daha anımsamak bile dehşet verici. Paris'i kuşattığında, surlar içinde kapana kısılan insanlar açlıktan kırılırken kolaylıkla şehri zaptedeceği halde, halkı onu severek ve isteyerek benimsesin diye Katolik olan IV. Henri gibi adil bir insanı bile 'harcayan' papalığı, aslında tüm dinsel otoriteleri tartışıp sorgulamayı, seyredenler için mümkün kılan bir film olarak da düşünebiliriz.

Böyle uluslararası, büyük boyutta bir yapım için zaten en iyi kadrolar bir araya getirildiğinden, oyuncuların tek tek vurgulamaya gerek yok; zira kostüm ve makyaj-saç stilleriyle karakterlerine biçimsel olarak da nüfuz ettiklerini, hiçbirinin 'sırıtmadığını' görüyoruz. Mesela, "Üç"te (3) Adam rolüyle karşımıza çıkan Devid Striesow, IV. Henri'den önceki kral ve Catherine'in yaşayan son oğlu olan eşcinsel Henri de Valois karakterinin, tehlikeli kararlar alabilen dengesiz ruh hallerini yine üstün bir performansla yansıtıyor.

71 yaşındaki görüntü yönetmeni Gernot Roll, soluk ışık ve renklerle izleyeni döneme götürüyor.

İngiltere'de "15" yaş sınırı getirilen film, içeriği gereği daha sert olmalıydı.

ORİJİNAL ADI Henri 4

YÖNETMEN Jo Baier

OYUNCULAR Julien Boisselier, Hannelore Hoger, Armelle Deutsch, Ulrich Noethen, Devid Striesow

YAPIM 2010, Almanya-Fransa-

Çek Cumhuriyeti-İspanya

SÜRE 149 dk.

DAĞITIM Pinema (Tılsım Design)

Yönetmen Baier, iktidar sahibi Medici ailesinin karmaşık, çıkarıcı, çatışmacı, kokuşmuş iç yapısına bir ulusun endekslenmesindeki dehşete vurgu yapıyor.

SAKLI RUH

ORİJİNAL ADI Hidden

YÖNETMEN Antoine Thomas

OYUNCULAR Sean Clement,

Simonetta Solder, Jordan Hayes

YAPIM 2011 İtalya-Kanada

SÜRE 81 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Berbat korku filmleri furyası, 3D'yi de arkasına alarak maalesef tam gaz devam ediyor.

BU KADAR MANASIZ KORKU FİLMİNİN BİR ARAYA TOPLANDIĞI BAŞKA BİR YAZ mevsimi var mıdır? Her seferinde "tamam, bundan daha beteri olamaz" derken, beş para atmaz, anlamsız, öğrenci filmlerini mumla aratan çer çöp korkular arka arkaya vizyona giriyor. "Saklı Ruh" da fecilikte sezonun lideri olmaya aday. 3D çekilmesi gözünüzü boyamasın, durmadan uçuşan sinek benzeri yaratıklar dışında bu teknolojiden de faydalandığı söylenemez. Oysa belli ki bütün sermaye, her şeyden kısılarak 3D'ye yatırılmış. Bu sebepten oyunculuklar yerlerde sürünüyor, senaryo sanki taslak halindeyken çekilmeye başlanmış, efektler TV dizilerinden en az üç gömlek aşağıda...

Yıllar önce 'bağımlılık' üzerine tıbbi deneyler yapan bir bilim kadını, çizgiyi aşır insanlara işkenceye benzer uygulamalarda bulunuyor. DNA'ları ile oynanan denekler, bir çeşit mutant'a dönüşerek insanlarla beslenir hale geliyorlar. Kadın öldükten yıllar sonra oğlu, arkadaşlarının ısrarı üzerine kendisine miras kalan bu tuhaf laboratuvara gidiyor ve

ölümler başlıyor.

En başta, arkadaşların neden o binaya gittikleri meçhul. Hiçbirinin yanında cep telefonu olmaması, olağanüstü gelişmeler karşısında verdikleri saçma sapan tepkiler, durmadan "bu binada bir terslik olduğunu anlamıştım" ya da "buradan hemen gitmemiz lazım" gibi dumura uğratan sefil cümleler at başı gidiyor filmde.

Olay örgüsünün kopukluğu bir yana, korkmamız gereken anlarda dahi en ufak bir heyecan yaratamaması, karakterlerin silikliği, finalin eften püftenliğiyle de çuvallıyor "Saklı Ruh". Bir de tabii geride koskoca bir korku filmi külliyatı varken, ilk yönetmenliğini gerçekleştiren Antoine Thomas'ın bunca birikimi yok sayması... Sonuç, son derece sıkıcı bir deneyim. 3D'nin bizim "Cehennem"le birlikte en lüzumsuz kullanıldığı filmle karşı karşıyayız.

 Filmin belki de tek olumlu yanı, süresinin 81 dakika oluşu. Bu azap iki saat sürse ne yapardık?

 Film kendini bu kadar ciddiye almasa ve başka filmlere öykünmese belki ortaya harbi bir 'trash' çıkabilirdi.

KRAL HENRY

PATRONDAN KURTULMA SANATI

SAKLI RUH

ANNELER GÜNÜ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVİ UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
KRAL HENRY							★★★★★	
PATRONDAN KURTULMA SANATI		★★★★★				★★	★★★★	★★★★
SAKLI RUH		★						
40		★★	★★		★★★★	★★★★	★★	★★
AKILALMAZ		★★★★			★★★★	★★★★	★★★★★	★★
ANNELER GÜNÜ		★★		★★★★			★★★★	
AŞIRICILAR		★★★★★			★★★★★	★★★★★	☆☆☆☆☆☆	★★★★★
AŞKIN SESSİZLİĞİ							★★★★	
HARRY POTTER VE ÖLÜM YADIGÂRLARI: BÖLÜM 2	★★★★★	★★★★★	★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★★	
İBLİS		★★				★	★★	
İMKANSIZIN ŞARKISI		★★★★	★★		★★★★	★★★★	★★★★★	
İYİ GÜNDE KÖTÜ GÜNDE							★★	
KANIMA GİR	★★★★	★★★★				★★★★	★★★★★	
KARA BÜYÜ		★					★	
KAZANANLAR KULÜBÜ		★★★★				★★★★	★★★★★	★★
MAYMUNLAR CEHENNEMİ: BAŞLANGIÇ	★★★★	★★★★★				★★★★	★★★★★	★★★★
ÖLÜMÜNE KAÇIŞ	★★★★	★★★★★				★★★★	★★★★★	★★★★
RUHLAR KASABASI		★★					★★	
ŞİRİNLER	★★	★★★★			★★★★	★★	★★★★	★★
ULTRA MEGA SÜPER KAHRAMAN							★★★★	
ÜÇ		★★★★★			★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆☆	★★★★
YAĞMURU BİLE		★★★★★				★★★★	★★★★★	★★★★★
YAŞAMIN RİTMİ		★★★★				★★★★	★★★★	
CİNNET		★★★★	★★★★		★★★★			
HER ŞEY GÜZEL OLACAK		★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★

BATTAL ALTINAY'I GÖRÜR GÖRMEZ TANIDIM!

(Geçen haftadan devam...) Tarık Dursun K.'nin "İmbatla Dol Kalbim" kitabındaki bir öyküde "Pusu" olarak söz ettiği Cüneyt Arkin ve Hülya Koçyiğit'li Mehmet Dinler filmi "Karanlıklar Meleği"ni seyrettim ve figüran Battal Altınay'ı hemen tanıdım.

GEÇEN HAFTA, TARIK DURSUN K.'NİN YEŞİLÇAM'DA FİGÜRANLIK DA YAPAN BİR İŞÇİNİN SIRA DIŞI ÖLÜMÜNÜ ANLATTIĞI

öyküsünden söz etmiş ve öyküde geçen Cüneyt Arkin-Hülya Koçyiğit'li Mehmet Dinler filmini çok merak ettiğimi yazmıştım. Anımsanacağı gibi, Mehmet Dinler'in "Pusu" adlı bir filmi yoktu, büyük olasılıkla yazar filmin adını bilerek değiştirmişti. Dinler'in Arkin ve Koçyiğit'e birlikte rol verdiği tek filmi 1966 yapımı "Karanlıklar Meleği"ydi.

O filmi bulup seyrettim. Gerçekten de talihsiz figüran Battal Altınay'ın sevgilisi Rana Suna'nın anlattığı türden bir dans sahnesi ve Tarık Dursun K.'nin satırlarını okurken hayalimde canlandırıdığım tipte, dans eden bir figüran var. Anlatayım...

Senaryosunu Bülent Oran'ın yazdığı "Karanlıklar Meleği", çok zengin bir kız olan Jale'yle (Neriman Köksal) evlenen, Edebiyat Fakültesi mezunu yoksul genç yazar Kemal Dikmen'in (Cüneyt Arkin) hikayesini anlatıyor. Birbirlerini seviyorlar ancak Jale yakışıklı kocasını gördüğü her kadından kıskanmaya başlayınca ciddi sorunlar başlıyor. 'İstanbul'un en iyi otomobil kullanan, en zengin ve en kıskanç kadını' olan Jale'nin parası sayesinde rahat bir yaşam süren Kemal, önceleri durumu idare etmeye çalışıyor. Ama bir gün otomobil kullanırken kıskançlık krizine giren Jale gaz pedalına bastıkça basıyor, gerçekleşen kazada kendisi ölüyor, Kemal de yüzünden yaralanıyor. Yanağındaki yara onu psikolojik bunalıma sokuyor, 'aynalara düşman' oluyor, kendisinden ve kadınlardan nefret etmesine yol açıyor, bir tür 'yaralı yüz' durumu başlıyor. Kahramanımız, "Gencim, çirkinim, talihsizim. Ölmek, bu çıldırtıcı azaptan çok daha iyi" diyerek isyan ediyor, malı mülkü ve köşkü terk edip gariban berduşların arasına karışıyor. Filmin bu bölümlerinde hoş sahneler var. Örneğin, temiz kalpli ve yardımsever berduşlardan biri, Kemal'in "Buralarda yatacak yer var

mı?" sorusuna şu cevabı veriyor: "Fatih Sultan Mehmet babamız Yedikule surlarını niye yaptırmış ha... Gel bizim misafirimiz ol. Bizim bitli Hilton, kaşınmaya alıştıktan sonra saray gibi gelir insana. Şanslısın da. Dörtköşe Rıfkı hapın sayısını şaşırp eşek cennetini boyladı bu sabah. Battaniyesi de sana miras."

Yüzü yaralı, bir kolu geçici sakat olan Kemal, gecenin bir yarısı tecavüze uğramak üzere olan kör genç kıza kurtarıyor, tecavüzcü dört şehir eşkiyasını da eşek sudan gelinceye kadar dövüyor. Hülya Koçyiğit ilk kez bu sahnede, filmin 31. dakikasında görünüyor. Öğreniyoruz ki onun da başına ne gelmişse sapık üvey babasından gelmiş, adamdan kaçarken pencereden düşmüş, gözlerini kaybetmiş.

Uzatmayayım, Kemal, Gül adlı bu kıza köşke yerleştiriyor, yeni hanımefendiyi köşkün hizmetçilerine (Dursune Şirin ve Cevat Kurtuluş) emanet ediyor. Kendisi bir süre daha gariban arkadaşlarıyla takılıyor, sonra o da köşke dönüyor.

Gül, içten içe âşık olduğu bu adamı göremediği için kahlolurken, Kemal de kız yanağındaki yarayı, dolayısıyla çirkinliğini göremediği için bir türlü mutluluk yaşıyor. Derken, bir ameliyat, fakat o da ne; ameliyat hiçbir işe yaramıyor, 'karanlıklar meleği' Gül görme yeteneğine kavuşmıyor. Sonra bir başka ameliyat daha; bu kez Kemal Avrupa'da geçirdiği operasyondan sonra eski güzelliğine kavuşuyor. Ve anlıyoruz ki Gül'ün ameliyatı aslında yüzde 100 başarılı geçmiş ama sevdiği adamı üzmemek için kör taklidi yapmış. Biri yarasından kurtulup

diğeri görmeye başlayınca 'Kör olma da gör beni!' dönemi başlıyor ve film bitiyor.

Gül'ün köşkte, Kemal'in çalışma odasında onun gıyabında, aşkını kendi kendine konuşarak ilan ettiği dört dakikalık enteresan ve 'deneysel' bir sahne barındıran 99 dakikalık "Karanlıklar Meleği"nde birkaç dans sahnesi var. Asıl meselemiz olan Battal Altınay tarifine uyan, uzunca boylu, hafif kavruk ve gerçekten de çok acemice dans eden figüranın görüldüğü

sahne 70. dakikada. Ünlü yazar Kemal Dikmen, kör genç kıza bir gece pavyona götürüyor, birlikte dans ediyorlar. Sahnede kadınlı erkekli kalabalık bir ekip var. Tarık Dursun K.'nin öyküsündeki anlatıcılardan Rana Suna, sarı saçlı kadın olmalı. Battal Altınay da onun ellerini tutmakla yetinen ve olduğu yerde sallanan, takım elbiseli kravatlı genç adam...

Kendi adıma merakımı giderdiğimi, 'gerçekçi' bir öykünün ana karakteri olan Battal Altınay'ı 'gördüğümü' söyleyebilirim. Tarık Dursun K, kim bilir hangi ölümünden, hangi olaylardan ve hangi Yeşilçam emekçisinden esinlenmişti "İmbatla Dol Kalbim"deki "Sıradan Üç Ölüm" adlı öyküyü yazarken.

Sonuçta, üç ameliyata, üç ilginç dans sahnesine ve büyük bir aşka tanıklık ettim 45 yıl önce çekilmiş "Karanlıklar Meleği"nde. "Fakirin sofrasıyla yatağı zevkli olur derler. Başka zevkleri olmadığı için..." gibisinden özlü sözler de dinledim. Fırsat bulursanız, seyretmenizi öneririm.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ÖLDÜRME ÜZERİNE BİR FİLM

Kieslowski'nin "Dekalog"larının iki uzunundan biri olan "Öldürme Üzerine Bir Film" (Krótki Film O Zabijaniu), "On Emir" in "Öldürmeyeceksin!" emrini kendine kaynak alan bir senaryoya dayanıyor. Öldürmenin anlamsızlığını vurgulayan ruhunu damarlarımıza enjekte ediyor.

ÖLÜM YA DA 'TANIMSIZLIK'IN DİĞER ADI... ÖLÜMLER, ÖLDÜRMELER, ÖLDÜRÜLMELER... İNSANLIĞIN yüzyıllardır gizleyemediği, gizlemeyi başaramadığı korkusu, ötesinde tepesindeki 'Democles'in kılıcı'... Varlığın anlamsızlaştığı, hiçliğin hüküm sürdüğü ülke... Ve bu ülkenin 'küçük', yitik ve 'boğazlanan' insanların belirleyici olduğu iki perdelik bir oyun, bir trajedi, Polonyalı büyük usta Krzysztof Kieslowski'nin "Dekalog"larının iki uzunundan biri olan "Öldürme Üzerine Bir Film" ya da doğru çevirisiyle "Öldürme Üzerine Kısa Bir Film". Film, Varşova caddelerinin soğuk görünümü, 'mekanik', bir yandan da acımasız atmosferinde yaşam savaşı veren, vermeye çalışan üç insanı odaklayarak tüm bir toplumun, dahası insanlığın ölüm meselesi üzerine evrensel varan yorumlar getiriyor.

Üç insan, üç 'er kişi'... Biri, sorunlarıyla boğuşan ama çözümsüzlüğün sarmalından kendisini sıyıramayan ve 'psikopatik' tepkilere gebe bir genç; Jacek Lazar (Miroslaw Baka)... Diğeri, taksii sürücülüğüyle yaşamını kazanma uğraşı veren 'düz' çağrışımlarla karşımıza gelmiş bir vatandaş; Waldemar Rekowski (Jan Tesarz)... Sonuncusu ise idealizmin yönlendirdiği, dürüst, duyarlı, genç bir avukat; Piotr Balicki (Krzysztof Globisz)... Bu üçlünün koşturucu biçimde gelişen öykülerini izleriz film boyunca. Öykülerinin kesiştiği noktaysa ölümün 'soğuk ya da sıcak ya da ılık' nefesini 'sapına kadar' duyumsatan o benzersiz cinayet sahnesine denk düşer. Bu sahne öylesine uzun ve iç karartıcı, dahası bunaltıcı, rahatsız edicidir ki; ölümün, yok oluşun korkunçluğunu bire bir karşılayan özellikler içerir. Öldüren 'sorunlu' genç, ölen taksii sürücüsüdür.

Öldüren, ölenin taksisini durdurur ve arka koltuğa oturur. Sıkıntılı bir görüntüsü vardır. Cebinden çıkardığı ipe birden ölene saldırır ve onu boğmaya çalışır. Ancak ölen oldukça güçlüdür, karşı koyar. İpe boğazından ağzına doğru kayar. Ama öldüren kararlıdır. Sonunda amacına ulaşır, ulaştığını sanır, biz de öyle olduğunu düşünürüz. 'Cesedi' arabadan dışarıya çıkartır ve nehir kıyısına bırakır. Ancak adamın ölmeye niyeti yoktur, kırıdamaya başlar. Bunun üzerine öldüren, büyük bir taşı, neredeyse bir kayayı alarak ölenin başını ezmeye başlar. Defalarca adamın başına vurarak 'artık' ölmesini sağlar. Ardından taksiye binip sevgilisine gider.

Kısa süre içinde yakalanır ve oyunun ikinci perdesinde genç avukat da bu üçlü ilişkiye bir köşesinden girer. Öldürenin savunmasını üstlenen avukat, onu bu noktaya iten nedenleri araştırarak bir mahkemeye sunar. Ölümü ölümle karşılaşmanın anlamsızlığı, 'sorun çözmezliği' üzerine dayanaklı konuşmalarla öldürenin 'akıbet'ini değiştirmeye çabalar. Karar, öldürenin öldürmeyi düşündüğü an verilmiştir oysa. Yüzyıllardır süregelen 'gelenek', bir kez daha kendisini öne atmış ve öldüren idam cezasına çarptırılmıştır.

Öldürenin idam cezasının infazı ise başlı başına antolojilere geçmeye değer özelliklerle karşımıza gelir. Soğuk cezaevi duvarları içinde bir idam sehpa kurulur. Düzenek tekrar tekrar kontrol edilir. Öldürenin gözlerinde korkudan çok şaşkınlık ifadesi hakimdir. Sanki "Neden bu insanlar bana bunu yapıyorlar?" diye sorar gibidir gözleri. Anlamı yakalayamamanın getirdiği bir şaşkınlık çevrelemiştir -bir süre sonra fonksiyonları duracak olan- beynini. Ve ardından yok oluş, hiçlik, çizginin sonu gelir öldüren için. Belki de

kara bir deliğe düşmüştür ya da dipsiz bir kuyuya. Tanımsızlığın tanımını yapabilecektir belki de artık. Ölümün nasıl bir şey olduğunu görecektir ve yaşamın kıpırtısını duyumsayamayacaktır. Kendi kararı da değildir bu ölüm denen 'ülke'ye yerleşmek. Başkaları, hiç tanımadığı bazı insanlar, insancıklar vermiştir kararı ve ona sorulmamıştır düşüncesi. Ölümün 'yüzsüzlüğü' ne kurban edilmiştir. Yaşamı hiçe sayılmış, yok oluşu onaylanmıştır. Bir kez daha nefes alamayacak, bir kez daha yaşayamayacaktır. "Kim verir onlara bu hakkı?" diye sorar, "Kim? Tanrı mı?"

Krzysztof Kieslowski'nin "On Emir" den yola çıkarak çektiği televizyon serisi "Dekalog"ların en çarpıcı olanı bize göre "Öldürme Üzerine Bir Film". "On Emir" in "Öldürmeyeceksin!" emrini kendine kaynak alan 'taş gibi' bir senaryoya dayanan film, üzerine sayfalar dolusu yazılabilecek, uzun süre tartışılabilir, öldürmenin anlamsızlığını bire bir vurgulayan, biraz iç karartıcı, ama yapmak istediği de bu olan son derece etkili bir yapıt, dahası bir başyapıt.

Her durumda, ne olursa olsun öldürmenin, yok etmenin, hiçlemenin 'sapkın'lığını, ötesinde iğrençliğini, varoluşçu bir çizgide gelişen, varoluşçu imgelerle perdeye gelen bir öyküde aktaran Kieslowski, Albert Camus'nün kişileriyle özdeşleşen karakterleriyle de varoluşun bunaltısını duyumsamamızı sağlıyor. Kieslowski tematiklerini belki de en iyi yansıtan, ustanın başyapıtı niteliğindeki "Öldürme Üzerine Bir Film", sinemayı solurken var olmanın 'erdem'ini de belleklere kazıyan, benzersiz yoğunlukta, 'üstün' bir film.

Ve bu filmi mutlaka görün! Görün ve 'ölümü yaşarken' hissedin!

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

OKAN ARPAÇ

oarpac@gmail.com

GÖRKEMLİ FILMLERİN BABASI

Görsel efektlerin emekleme döneminde olduğu, pahalı üstün yapımların nadiren çekilebildiği 20'nci yüzyılın ilk yarısında her filmiyle 'birinci sınıf' olmayı başaran, büyük sinemacı Cecil B. DeMille'i 130'uncu doğum gününde andık.

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

DeMille, "Harikalar Sirkisi"nin çekimleri esnasında...

Cecil B. DeMille, karizmasıyla sette ve set dışında varlığını hissettirebilen bir yönetmendi.

GÖRÜNÜRDE ÇOK BASİT AMA CEVAPLAMASI BİR O KADAR ZOR BİR SORUYLA BAŞLAYALIM: SİNEMA NEDİR? İCADINDAN BU

yana yaklaşık 115 yıldır cevabı hep aranan, bulunan her yanıtın kişiden kişiye değişip doğru sayılabileceği bir umman aslında sinema. Kimi "Sanattır" der, kimi hayatın anlamını yükler. Bazıları için bir iş, biz eleştirmenler içinse ekmek gibi, su gibidir sinema. O olmadan yaşanmaz. Geniş kitleler ve sinemayı kayıtsız şartsız kalpten sevenler için aslında ağılatırsa da güldürse de, korkutsa da düşündürse de keyif veren ve bundan dolayı da sihirli, eğlenceli bir dünyadır sunduğu... Hangimiz yıldızlarla dolu, hızlı, hareketli, sinemaskop veya üç boyutlu bir üstün yapım karşısında, lunaparka sınırsız biletle girmiş bir çocuk gibi zevkten dört köşe olmayız ki?

Saygın ödüller genelde yenilikçi, önemli meselelere değinen, hayata yakın duran, derinlikli, 'sanatsal' dediğimiz filmlere gider haklı olarak ama sinemalarda gişelerin yüzünü güldüren, DVD'leri en çok satılan, televizyonda gösterildiğinde en fazla reyting alan ve dilden dile dolaşan filmler genelde büyük prodüksiyonlar, üstün yapımlardır. Zira bu filmler anlatım dili olarak hem geniş kitlelere kolayca hitap eder, hem de içerikleri bakımından fazla kafa yormadan, görselliğinin büyüüne kapılarak ferah ferah seyredilirler.

Öte yandan hem içerik açısından belli bir düzeyi tutturmak hem de kitle sineması yapmak zordur. Bunu günümüzde Steven Spielberg, George Lucas, Zack Snyder, J.J. Abrams için söyleyebiliriz belki. İşte Cecil B. DeMille de gösterişli sinemasıyla tüm bu isimlere ilham vermiş, sinemanın abecesini yazmış büyük ustalardan biri. Hatta Spielberg'in 2009'da DeMille adına verilen Altın Küre ödülünü alırken dile getirdiği gibi, ondan etkilenip de ilk filmini çeken nice genç yönetmen var.

PEKİ NEDİR DEMILLE'İ BU DENLİ ÖNEMLİ HÂLE GETİREN, SİNEMASINI BENZERSİZ KILAN ŞEY? ŞÜPHE SİZ, SİNEMADAN

aldığı büyük haz ve bu sanatın sağladığı sonsuz büyüleyici imkan... Kamera oyunları, dekor ve kostümlerle, görsel efektlerle kurulamayacak dünya, anlatılamayacak hikaye yok DeMille için.

12 Ağustos 1881'de dünyaya gelen DeMille, ailesi tatil deyken Massachusetts'te doğdu. Büyüdüğü yer ise Washington. Anne babası ve ağabeyi de sanatçı olan DeMille'in bu ortamdan etkilenmemesi mümkün

değildi kuşkusuz. 15 yaşında ilk tiyatro oyununu yazan, 1900'de yani 19 yaşındayken Broadway'de sahnelerle tanışan DeMille, o dönem dünyada herkesin ağzını bir karış açık bırakan yeni bir sanata; sinemaya çoktan gönlünü kaptırmıştı...

Tiyatro günlerinde vodvil yapımcısı Jesse Lasky'yle ahbablığını ilerleten DeMille, sinemaya adımını da onunla beraber attı. Önce sahnelenen bazı oyunları filme aktarmayı düşündüler. Lasky'nin yapımcılığında ilk sinema filmini 1914'te çekti DeMille: "The Squaw Man". Sonuç tam bir başarıydı, film müthiş ilgi uyandırdı. Tam da Hollywood'un kurulma aşamasında, bu iki adam doğru zamanda ve doğru yerde bir araya gelmiş, sinema dilini geliştirecekleri fırsat önlerine serilmişti işte.

Daha yönettiği ilk filminden itibaren yapımcılığı da üstlenen DeMille, 1910'larda art arda çektiği westernlerle ustalıklı yolunda ilk adımlarını attı. 1915 tarihli "Karmen" uyarlaması, seyirciden ilgi gördüğü kadar profesyonel bir işti. Yine aynı yıl imza attığı "The Cheat", başrole ünlü Japon oyuncu Sessue Hayakawa'yı taşıması ve 'ete kızgın damga basma' sahnesiyle unutulmazlar arasına girdi.

Yönetmenin bu tarihlerde başlayıp 1920'lerde de sürdüreceği ve kendisine haklı şöhret kazandıran bir başka film türü ise, bugün belki seks komedisi diye adlandırabileceğimiz yapımlar oldu. Sadece isimleriyle bile kendini ele veren bu filmler, Hollywood'da henüz sansürün bilinmediği, meşhur Hays yasasının kabus gibi sinemanın üzerine çökmediği, caz müziğinin ve eğlencenin alametifarika olarak hatırlandığı döneme aitti. Amerikalı burjuva kesim, Avrupa kültüründen izler taşıyan, tiyatrodan beslenen, lüksü, mizahı, hatta aristokrasiyi öne çıkaran bu filmlerde sanki kendilerini buldular. Çağ bu filmleri,

bu filmler de çağı yaratmaktaydı adeta... "Eski Karınızı Değiştirin", "Kocanızı Değiştirmeyin", "Neden Karını Değiştiriyorsun?", "Memnu Meyve" gibi isimlere sahip bu filmler evlilik kurumunu masaya yatırırken, kadın erkek ilişkilerine de zekice yorumlar getirdiler. 1921 tarihli "The Affairs of Anatol" ise bu filmlerin zirvesi oldu. DeMille bir yandan da filmlerin hikayelerinin arasına görkemli flashback sahneleri yedirerek, gelecekte yapmak istediği büyük prodüksiyonların ön çalışmasını yaptı. 1920'lere girerken, yapımcılığın da katkısıyla işi büyütme, bankacılıkla sinema endüstrisi arasında bağ kurmaya yöneldi. Zira o, sadece burjuva komedisi yapacak biri değildi. Din ve tarih anlatılarına, eski öykülere, inanışlara olan ilgisi, perdede görkemi ve ihtişamı sevmesi onu para bulmaya itti. Çünkü pahalı ve gösterişli yapımlar, yaratmayı tasarladığı büyük mizansenler ancak maddiyatla mümkündü. Nitekim 1923'te dev yapım "On Emir"e imza attı. Yapım aşamasında bütçenin sınırları fazlasıyla aşması, ortağı Lasky ile aralarının bozulmasına sebep oldu ancak sonuç; sessiz dönemin en büyük başarılarından biriydi.

1925'te bağımsız sermayeyle kendi stüdyosunu kuran DeMille, 1927'de çektiği Hz. İsa öyküsü anlatan "The King of Kings"le "On Emir"dekine benzer bir gişe başarısına imza attı. Üstün yapımlarla adı özdeşleşmeye başlıyordu artık.

Derken hayatında MGM dönemi başladı. Bu stüdyoya 1929'da, aynı zamanda ilk sesli filmi olan "Dynamite"ı yaptı. Ardından gelen "Madam Satan" ve "The Squaw Man"ın yeniden çevrimi de gayet başarılıydı. Ancak ekonomiyi felç eden Büyük Buhran yüzünden gişede istediği başarıyı yakalayamadı. Böylece MGM kontratı da sona erdi.

EKONOMİK ÇÖKÜŞ ONU YILDIRMADI. 1930'LARDA SİNEMAYA SESİN DE EKLENMESİYLE BİRLİKTE, DAHA

da görkemli yapımlar için kolları sıvadı. "Kanlı Saltanat" (The Sign of the Cross), bu yoldaki ilk adımdır. Neron dönemindeki Roma'yı anlatan film, umduğundan çok büyük bir ilgi görür. Popüler sinemanın kitabı yazılmaya başlamıştır artık. Halk coşkuyla sinemaların önünde kuyruk oluştururken, DeMille de doğru yolda olduğunun sağlamasını yapar her filmiyle. Dini anlatılardan uzaklaştığında bile 'gösteriş'ten vazgeçmez. Sevdiği bir diğer film türü olan westernlerde; örneğin "Atlas Ekspresi" (Union Pacific), "Vahşi Rüzgarlar Önünde" (Reap The Wild Wind) ya da "Mağlup Edilemeyenler" (Unconquered) gibi yapıtlarında demiryolu kazası, ahtapot saldırısı, şelaleden düşme gibi görkemli sahneler hep vardır.

Bir de tabii fetiş oyuncuları... Ray Milland, John Wayne gibi starlarla da çalışmıştır ama en çok Gary Cooper'ı sever. Kadınlarda ise unutulmaz 'Kleopatra' Claudette Colbert, "Haçlı Seferleri"ndeki (The Crusades) Loretta Young ya da Paulette Goddard... Bir ara karısıyla beraber Avrupa'ya gidip İngiltere ve Sovyetler Birliği ile ortak projeler gerçekleştirmek ister; bu sayede büyük bütçelerle film sektörünü uçuracağını düşünen DeMille'in çabaları sonuçsuz kalır.

30'ların ikinci yarısından itibaren sinemada yılda bir yahut iki yılda bir film yaparak, daha ince eleyip sık dokuyacağı işlere imza atar. 1930'lara dev yapım "Kleopatra" ile damga vururken, 1940'larda sadece altı film yönetecektir, hemen hepsi de sinema tarihine mal olan...

60'lı yaşlarına denk gelen 1940'larda olgun sinemasının da meyvelerini toplar.

Savaşa karşı borcunu Gary Cooper'a başrol verdiği meşhur "Kahraman Doktor Wassell" (The Story of Dr. Wassell) ile öderken, "Vahşi Rüzgarlar Önünde" ile aksiyon macera, "Mağlûp Edilemeyenler"le de tarihsel serüvene şaşaayı getirir. Elbette 1940'lara asıl damga vuracak eseri, yine bir büyük prodüksiyon olan "Samson ve Dalila"dır (Samson and Delilah). Finaldeki unutulmaz mabedin yıkılış sahnesiyle belleklere kazınan bu İncil hikayesi, bizde de büyük ilgiyle karşılanır.

ÖNGÖRÜSÜYLE PEK ÇOK ŞEYİN KIYMETİNİ DAİMA AMERİKA'DAN ÖNCE BİLEN AVRUPA KİTASI, BU BÜYÜK YÖNETMENİN

oluşturmaya çalıştığı epik, pahalı ve gösterişe kaçan sinema dilinin önemini de daha 1939'da fark eder. Henüz Oscar'larda yahut Altın Küre'lerde DeMille'in adı anılmazken, 1939'da "Atlas Ekspresi" (Union Pacific) Altın Palmiye'yi kazanır. DeMille'in kendi vatanındaki önemli ödüllere ulaşması için 50'leri, ömrünün son demlerini beklemesi gerekecektir.

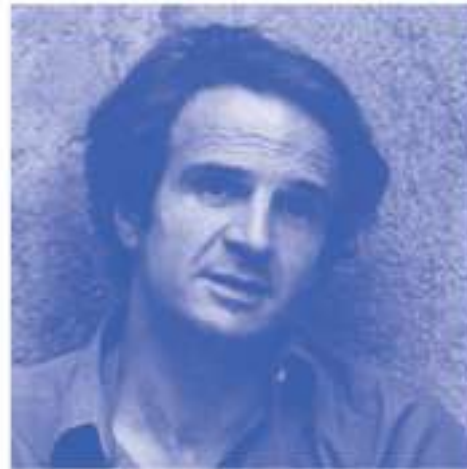
Arzu, intikam, erotizm ve inanç gibi kavramların usta anlatıcısı DeMille için 1950'ler hayli hareketli geçer. Billy Wilder'in "Sunset Bulvarı"nda (Sunset Blvd.) kendisini oynayan ve aynı yıl Akademi'den Onur Ödülü alan DeMille, 1952'de üstün yapım anlayışını bu defa sirk ortamına taşır ve Oscar'a uzanır. "Harikalar Sirkisi" (The Greatest Show on Earth), En İyi Film Oscar'ını alıp, yönetmen dalında adaylık getirirken, aynı zamanda DeMille'e Altın Küre'yi de kazandırır. Nice önemli yapıttan sonra bu çocuksu ve eğlenceli filmle Amerika'da ödül alması, bir vefa borcunun ödenmesi olarak algılanmalı.

1950'lerdeki ikinci ve son filmi ise meşhur "On Emir" (The Ten Commandments) olur. En İyi Film Oscar'ına aday gösterilen bu dört saatlik gösterişli epik, onun sinemasının bir özetidir adeta... Ticari filmlerin en az iki saat olmasına bilhassa özen gösteren DeMille, büyük paralarla gerçekleştirilen "On Emir'i" dört saat uzunluğunda çekerek, 'epik'in de hakkını verir. Charlton Heston'ın Hz. Musa'yı, Yul Brynner'in ise Ramses'i oynadığı film, o dönem nasıl yapıldığına hayret edeceğimiz (ıylana dönüşen asa veya Kızıldeniz'in ortadan ikiye ayrılması gibi) efektleriyle 55 yıl sonra bile sapasağlam...

Cecil B. DeMille'i en iyi anlatan söz, İncil'i ticari olarak kullandığı eleştirilerine verdiği cevapta saklı: "İncil'i ben yazmadım ve günahı da icat eden ben değilim."

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

FİMLERDE GÖRÜR GÖRMEZ NEFRET EDİLEN 11 GİCİK PATRON

Bu hafta gösterime giren "Patrondan Kurtulma Sanatı" (Horrible Bosses) fazla zorlanmadan bir Ölüm Kararı bölümü hazırlamamız için bize yardımcı oldu desek yeri. Bu sayıda, herkesin görür görmez nefret ettiği hayal ürünü film patronlarını listeliyoruz.

H ERKESİN BİLDİĞİ, İÇİNDE HİSSETTİĞİ AMA KOLAY KOLAY DİLE DÖKMEYE CESARET ETMEDİĞİ BÜYÜK SIR ŞUDUR:

Başkası için çalışan her kişi, patronundan nefret eder. Nasıl olmasın? Çalışma düzeni, hele ki bu ahir çağda, kremayla kaplanmış bir kölelik ve dayatmalar zinciri olduğuna göre, üç kuruş para için çekilen ağır kokusu hiçbir şekilde insana sevimli gelecek değil. Beyaz yakalisından mavi yakalisına, ister fabrika işçisi, ister ırgat olsun herkes insan ruhunun gereği olarak emir aldığı kişiye karşı antipati besler. Bu haftanın komedi filmi "Patrondan Kurtulma Sanatı", patron nefretini gülmece malzemesi hâline getiriyor. Sinema tarihiye birbirinden gıcık patronlarla, müdürlerle, işverenlerle dolu. Gordon Gekko ya da Darth Vader gibileri kenara ayırarak en sinir bozucu patronları, gıcıklık sırasına göre listeledik.

1 BILL LUMBERGH (OFİS ÇILGINLIĞI, 1999)

90'lı yılların sinemasının köşe taşlarından bir kült film olan "Ofis Çılgınlığı" (Office Space) küçük ofislerde, bilgisayar başında uzun saatler ve hafta sonları çalışmak zorunda olan, hayattan tat almayı unutmuş, işinden nefret eden beyaz yakalıların yaşamından kesitler sunuyordu. Bu filmin patronu Bill Lumbergh'i ilk sıraya yerleştiren, adeta konsantre bir 'iğrenç patron' tiplemesi olması. Karakteri canlandıran Gary Cole'un oyunuyla Lumbergh o kadar kanlı canlı bir hâl alıyor ki adeta gelmiş geçmiş tüm gıcık patronlar, Lumbergh'in bünyesinde temize çekiliyor. O, çalışanların en sevmediği patron tipi. Zira doğrudan kötü kalpli ve buyurgan olmak yerine sergilediği pasif agresif ikiyüzlülükle kurumsal işletmelerde çalışanların nasıl rendelendiğini ortaya koyuyordu.

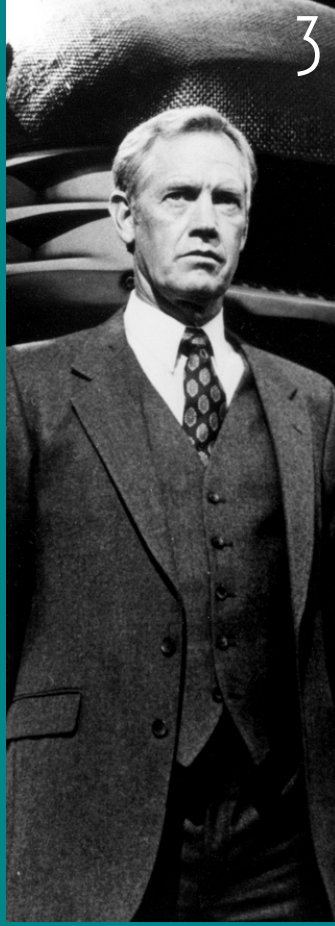
2 MIRANDA PRIESTLY (ŞEYTAN MARKA GİYER, 2006)

Kurumsal bir şirkette, bir müdürün altında çalışmanın ne derece kabus bir deneyim olduğunu "Ofis Çılgınlığı" ve patron Bill Lumbergh karakteriyle irdeleyebiliyorsak eğer, o vakit birinin kişisel asistanı olmanın ne derece tiksinti verici bir meslek deneyimi olduğuna "Şeytan Marka Giyer" de şahit olmak mümkün. Bill Lumbergh'e bile kök söktürebilecek kadar mide bulandırıcı bir karakter Miranda Priestly. Şirret, geçimsiz, asık suratlı, etrafındaki insanlara böcek gibi davranan ve empatiden yoksun bir patron tipi. Hevesli asistanlara henüz yetkin olmadıkları işler yükleyen ve bunlar yerine getirilmediğinde onları azarlayan, duygusal ve psikolojik terör saçan, asistanını uşağı zanneden karaktersiz patron tipine en iyi örnek şüphesiz. Meryl Streep kusursuza yakın canlandırıyor onu.

2

3

4

5

3 DICK JONES (ROBOCOP, 1987)

Beyazperdede kimi patronlar da altlarında çalışanlara eziyet ederek değil, paraya taparak, sokak ağzıyla "Allah'ı para" hâline gelerek ve bu yolda her türlü hukuki ve ahlaki normu yerle yeksan ederek mide bulandırırılar. Başlı başına, kapitalizmin varabileceği uç bir noktayı, yer yer kara mizaha dayanarak anlatan başyapıt "RoboCop"un patronu Dick Jones işte böyle biri. Gelecekte sadece sağlık ve eğitim değil aynı zamanda güvenlik hizmetlerinin de tamamen özelleştirdiği bir distopyanın baş mimarı. Sendikalaşan polislerden kurtulmak için emniyet örgütünü tamamen robot polislerden oluşturmayı kafasına koyan ve bu yolda birbirinden rezil entrikalara girişen Jones, hem en iyi robot polisi bulmak için şirketler arası bir konkur açıyor, hem de çetelerle işbirliği yapıyor.

4 JACK LIPNICK (BARTON FINK, 1991)

Bazı patronlar iyi midir kötü müdür tam anlayamazsınız. En neşeli anında kan kusmaya başlayabilir. Ya da tam tersini yapar, siz fırça yemeyi beklerken gerçek üstü bir anlayış sergileyerek sizi iyi duygularla yanından gönderir. Hiçbir zaman gerçek motivasyonundan emin olamazsınız. Senarist Barton Fink'e, yeni adım attığı Hollywood'u dar eden yapımcı Jack Lipnick de böyle biri. Önce onu bir deha olarak selamlıyor, hatta gerçek anlamda eğilip ayaklarını öpüyor. Derken Barton'dan istediği saçmalık, yani bir 'güreş filmi senaryosu' ortaya bir türlü çıkamayınca gerçek yüzünü göstermeye başlıyor. Barton'ı aşağılıyor. Yeteneğine hakaret ediyor ve onu satın aldığını, parasını ödediği müddetçe kendi malı olduğunu hatırlatıyor.

5 KATHARINE PARKER (ÇALIŞAN KIZ, 1988)

Patronlar doğaları gereği 'parasını veriyorum, o zaman her şeylerine sahibim' düşüncesiyle hareket ederler. Çalışanlarının kanı, canı, zamanı ve hatta fikirleri onların malıdır. 80'li yılların ve 'yuppie' çağının bayrak filmlerinden biri olan "Çalışan Kız"ın patronu Katharine Parker da böyle biri. Kendi yetersizliklerini ve yeteneksizliğini, yanında çalıştırdığı insanlardan fikir çalıp üst yönetime sanki kendi icatlarıymış gibi satan bir başka gıcık patron o. Sigourney Weaver'in harika oyunuyla can bulan ve aktörünü En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu dalında Oscar'a aday eden bu patron, yeri geliyor foyası ortaya çıkınca fikrini çaldığı kişiyi kendi fikirlerini çalıp kullanmakla suçluyor. Pişkinlik ve arsızlık da gıcık bir patronun olmazsa olmazları arasında tabii!

6

7

8

6 JOHN JONAH JAMESON (ÖRÜMCEK ADAM, 2002)

Peter Parker, namı diğer Örümcek Adam'ın fotomuhabir olarak çalıştığı Daily Bugle gazetesinin patronu Jameson hızlı düşünen, hızlı konuşan ve dakika başı fikir değiştiren bir patron. Çalışanını mental olarak yoran patron tipine ideal bir örnek. Her saniye yeni bir şey isteyen ve işin olurlarına bakmadan taleplerini yerine getirmeniz için sizi emir yağmuruna tutan büyükbaşlardan biri. Jameson, Örümcek Adam'a duyduğu düşmanlık ve onu kente musallat olan kötü adam gibi göstererek tiraj yapmaya çalışmasıyla da antipati toplamayı başarıyor. Hızlı konuşma konusunda bir üstat olan Jonathan Kimble Simmons'un canlandırdığı bu medya patronu aynı zamanda devamlı "Bütçemiz yok" diyen, ucuz iş peşinde koşan ve çalışanlarının emeğini sömüren bir adam.

7 LES GROSSMAN (TROPİK FIRTINA: AL BAKALIM, 2008)

Çalışanları sadece kabalıkları, görgüsüzlükleri ve cahillikleriyle gıcık eden patronlar vardır. Bu insanlar belki 'özünde' kötü değildir ama sadece para sahibi oldukları için işletmenin tepesinde yer almaları çalışanın canını sıkmaya yeter. İki lafı bir araya getiremeyen, kişisel hijyenden yoksun, dağdan gelip bağdakini kovmaya meraklı kişilerdir bunlar. Ben Stiller'in film içinde film gösteren yapıtı "Tropik Fırtına: Al Bakalım"ın (Tropic Thunder) hanzo film yapımcısı Les Grossman işte böyle biri. Soyadı bile motamot çeviride 'iğrenç adam' anlamına geliyor. Recep İvedik'in Tom Cruise tarafından canlandırılan versiyonu sayılabilecek Grossman ağız bozuk, pis sakalı ve vücut kıllarıyla mide bulandıran, yaka bağır açık gezen katıksız bir maganda.

8 DIANA CHRISTENSEN (ŞEBEKE, 1976)

Kadınların profesyonel dünyada kabul görmesi 60'lı yılların ötesine denk geliyor. Özellikle kadın profesyonellerin gücü eline almaya başladığı zaman dilimi özellikle Batı dünyasında 70'li yıllardı. Hâliyle köşetaşları çoktan erkekler tarafından tutulmuştu ve kadınlar kendilerini var edebilmek için kapitalist ahlakın kuralları dahilinde maksimum hırs ve azim göstermek zorunda kalmıştı. "Şebeke"nin program müdürü Diana Christensen işte bu kadınların uç bir temsilini teşkil ediyor. Kanal reyting yapsın, kendisi de şirket basamaklarını tırmansın diye yapmayacağı şey yok. Atlama haber yapabilmek için terör örgütleriyle içli dışlı olmaktan reyting uğruna canlı yayında adam öldürtmeye kadar yemediği halt kalmıyor.

9

10

11

9 JEFF SHELDRAKE (GARSONİYER, 1960)

60'lı yıllarda ev hanımlığından profesyonel hayata geçen kadınlar, maalesef önce erkek egemen iş dünyasının birer oyuncacı olarak görülmüştü. Çalışan bekar bir kadına doğrudan 'aşüfte' gözüyle bakılıyordu. Bugün "Mad Men" dizisinde irdelenen bu durum, ta o zamandan Billy Wilder'in klasiğinde belgelenmişti. Patronlar için şirkette çalışan her kadın rahatlıkla yatağa atılabilecek bir fahişeydi adeta. Sheldrake de sekreterlerini ve diğer departmanlardaki kadınları sırayla yatağından geçiren, elindeki gücü kendi çıkarları ve ihtirasları doğrultusunda kullanan bir patrondur. Bekar yaşayan Bud'ı da bu kirliliğe emellerine alet ediyordu. Bud'ın evini garsoniyer olarak kullanıp, karşılığında şirket basamaklarını vaat ediyordu. Yoksa kovacağını söylemekten de çekinmiyordu.

10 HENRY POTTER (ŞAHANE HAYAT, 1946)

Tekerlekli sandalyeye mahkum yaşlı bir adam görüntüsü sergileyen, ilk bakışta sempati uyandıran Henry Potter (Aman Harry Potter ile karıştırmayın!) Frank Capra'nın ölümsüz klasiği "Şahane Hayat"ın (It's A Wonderful Life) baş kötü adamıydı. Tek derdi para olan, çevresinde seveni ve dostu olmayan bu adamın ikinci derdi de küçük şirketini ele geçirmeye çalıştığı mütevazı halk adamı Peter Bailey'i bitirmektir. Bailey'i ayak oyunları ile borç altına sokup hapse girmesine önayak olacak bir yolsuzluk kumpasının içine çeken Henry Potter, para için rakiplerini şartlar ne olursa olsun ezip yok etmek isteyen 'vahşi kapitalist' patronların da bir karikatürüne dönüşüyordu. Asık suratlı ve sevgisiz adam 'sevginin gücü'yle saf dışı bırakılıyordu.

11 JOHN MILTON (ŞEYTANIN AVUKATI, 1997)

Son maddeyi 'şeytan' patronlara ayırıyoruz. Onlardan nefret etmemek mümkün değil. Her yaptıkları tamamen kötülük ve şeytanlık kokan, kendi hedeflerine yürürken hiçbir kaide gözetmeyen insanlar bunlar. "Şeytanın Avukatı"nın (Devil's Advocate) başrolündeki John Milton da bu 'şeytan' patronlara en iyi örnek, zira kendisi şeytanın ta kendisi. Doğru jüri üyelerini ve doğru hakimi seçip göz boyamacı bir savunma hazırlayarak her türlü davanın kazanılabildiği Amerikan adalet sisteminde faaliyet göstermesi de hiç şaşırtıcı değil. Şeytan Milton, avukat Kevin Lomax'ı, yüzde 100 suçlu olduğu çok belli olan müvekkillerin savunmasıyla görevlendirip adamın masumiyetini elinden alarak en büyük şeytanlığı yapıyor belki de...

CİNNET

TÜRLERLE İLGİLİ
ŞARTLANDIRILMALARIMIZDAN MIDIR
nedir, bazı filmleri kategorize etmek iyice
zor. İstanbul Film Festivali'nde

gösterildikten sonra vizyona sokulmayıp doğrudan DVD olarak piyasaya sürülmüş "Cinnet"i seyreden bir seyircinin bu hikayeyi nereye koyacağını bilememesi çok doğal. Uzakdoğu korku sinemasının en iyi örneklerinde adet olduğu üzere, akla hayale gelmeyecek vahşilikteki cinayetlerin dingin bir anlatıyla, pedofili, ensest, tecavüz gibi ağır meselelerin naif bir arkadaşlık hikayesiyle aynı anda işlenebildiği bir film "Cinnet". Vahşetten geçilmeyen onca sahne ve insanın tüylerini diken diken eden türlü gelişmeyle bezeli bir filmin sonunda, hüznü bir final sahnesinin sırtmaması az buz bir başarı değil. Bu başarıyı yakalayabilmek için de muhtemelen bu coğrafyadan bir yönetmene ihtiyaç var. En azından bu filmleri Batılı oyuncularla sahne sahne tekrar yaratsalar da söz konusu etkiyi yakalamaktan uzak İngilizce yeniden çevrimler bunu gösteriyor.

Kim Ki-duk'un asistanlığından yönetmenliğe geçen Güney Koreli Jang Chul-soo'nun filminde hikayemiz, şehirle kırsal arasında kurduğu karşıtlıktan alıyor eksenini. Korkunun mekanı, tabii ki yine kırsal. Ancak bu sefer şehir de, şehirliler de o kadar masum değil. Vicdansızlığını, etrafında olup bitene ilgisizliğini anti-sosyallik boyutuna taşımış Seul'lu Hae-won, saldırganlığından dolayı zorunlu izne ayrılınca, çocukken ailesiyle tatilini geçirdiği bir adaya gidiyor. Buradaki çocukluk arkadaşı Bok-nam'ın, ada sakinlerince, Lars von Trier'in "Amerika" üçlemesindeki Grace misali, türlü şekillerde taciz edildiğini gördüğündeki tepkisi ise ancak etliye sütlüye bulaşmayan bir şehirli duyarlılığının sınırlarında kalıyor. Ta ki Bok-nam, cinnet geçirip, kendisi ve küçük kızına hayatı zindan eden ada sakinlerinin kabusu olana kadar... Hae-won da kendi vicdansızlığıyla, donukluğuyla hesaplaşmasını tam bu noktada yaşıyor.

Ancak film, bu hesaplaşmayı aktarırken, bir aydınlanma anıyla çözümü olan biteni. Tabii ki bu vahşet yaşandıktan sonra eskisi gibi kalabilen

kahramanlar sunulmuyor izleyiciye. Ama eskiye tamamen rest çekip yeni bir hayata adım atan karakterler de söz konusu değil. Ve bu da tamamen filmin, korku, hüznün, sükunet gibi yan yana gelmeyecek hisleri bir arada barındırmasıyla alakalı bir durum. Çünkü "Cinnet"te her bir duygu bir diğerini besliyor. Bok-nam, eline orağı alıp ada sakinlerini biçtiğinde onun çaresizliğinden de uzaklaşmıyorsunuz. Hae-won, işyerinde olmadık zalimlikleri yaparken onun etrafına karşı duyduğu yabancılığı da aynı oranda hissedebiliyorsunuz. Ve tüm bu iç içe geçmiş duyguların sonunda karakterlerin patladığı nokta da tek boyutlu olmaktan, olayları sonsuza kadar geçerli kılacak bir sonuca ulaşmaktan uzaklaştırıyor. Biliyorsunuz ki bu karakterler, hep geçmişe dönük yaşayacaklar, içselleştirdikleri travmayı atlatmaları o kadar kolay olmayacak.

Ancak asıl başarı, filmin laf ve diyalog boyutunda; işyerinde etrafındakilere canavarca davrandığı veya ada sakinlerince işkenceye maruz kaldığı dışında hiçbir bilgiye sahip olmadığımız bu iki karakteri bu kadar canlı kılabilmesi, bizim umursamamızı sağlaması. Yönetmen Jang Chul-soo, meramını anlatmak için ne kelimelere ne de hikayenin gidişatına güveniyor. Karakterlerle izleyici arasındaki bağlantıyı kurmada asıl dayanak noktası, filmin iki kahramanını canlandıran kadın oyuncuların bakışları ve duruşları. Özellikle Hae-won'u canlandıran Ji Seong-won'un karakterindeki dönüşümü, iç içe geçmiş duyguları yansıtırken gösterdiği performansla dikkat.

Tüm bunları, hiç sarkmayan bir hikaye örgüsünün sınırları içinde perdeye getiren Güney Kore filmi "Cinnet", Uzakdoğu korku sinemasını özel kılan şeyi bir kez daha hatırlatıyor bize. Seyirciyi sömürmenin sınırlarında dolaşan vahşi bir cinayet öyküsü de hüznün, arınma gibi beklenmedik duygulara vesile olabilir. [\[4\]](#)

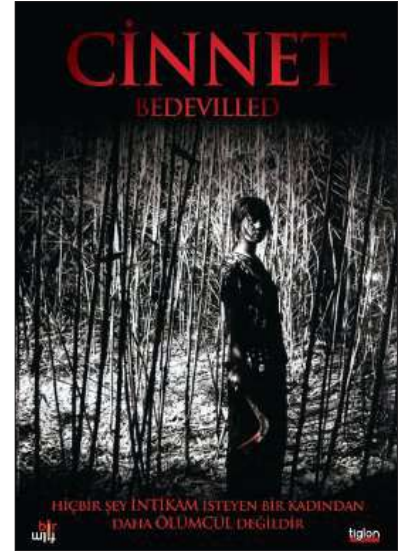

Hae-won'un anti-sosyallığıyla tanıştığımız ilk sahneler, bir karakterin ilk çizgilerinin çizilmesine dair 'becerikli' bir örnek.

Ada sakinlerinin Bok-nam'a karşı acımasızlıklarının altı daha iyi çizilebilseydi, hikayenin de ayakları daha sağlam yere basardı.

ORJİNAL ADI Kim Bok-nam
Salinsageonui Jeonmal
YÖNETMEN Jang Chul-soo
OYUNCULAR Seo Yeong-hie,
Ji Seong-won, Hwang Min-ho
YAPIM/SÜRE 2010 Güney Kore, 112 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Korece
ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

Asıl dayanak noktası, iki kahramanı canlandıran kadın oyuncuların bakışları ve duruşları.

HER ŞEY GÜZEL OLACAK

ORJİNAL ADI Altıng Bliver Godt İgen
YÖNETMEN Christoffer Boe
OYUNCULAR Jens Albinus, Marijana Jankovic, Paprika Steen, Nicolas Bro, Igor Radosavljevic, Özlem Sağlanmak
YAPIM/SÜRE 2010 Dan-İsveç-Fr, 89 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Danimarkaca
ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

Christoffer Boe'nin filmi, 'kapalı kutu' ama kabukları soyamak o kadar da zor değil!

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ'YLE KEŞFETTİĞİMİZ YÖNETMENLERDEN CHRISTOFFER BOE'NİN "Yeniden Sev Beni"yle (Reconstruction) enfes bir şekilde başlayıp "Allegro" ve "Ekrandışı"yla (Offscreen) tökezlemeden yoluna devam eden yönetmenlik kariyerinin dördüncü halkası "Her Şey Güzel Olacak", sinemacının temel izleği olan 'aşkı gizemle buluşturma'nın ardına takılıyor bir kez daha. Ve 'sürpriz' unsurunu bu filmiyle de es geçmiyor yönetmen.

Beynin ve kalbin insana ettiği oyunları hikayesine malzeme yapan Boe, devletin işin içinde olduğu 'kirliliğin bir oyun'u açığa çıkarmaya çalışan bir sinemacının hezeyanlarını taşıyor beyazperdeye. Bir kaza sonrası eline geçen fotoğrafların izini süren kahramanımız, giderek paranoyaya hapsolacağı bir serüven içinde buluyor kendini. Ve 'her şeyin güzel olacağı'na dair bir işarete de rastlayamıyor...

Boe'nin hikayenin kabuklarını birer birer soyuma eğilimini bu filmde de görüyoruz. Gidişat içinde küçük işaretlemelerle belli ipuçları veriyor

bizlere ama aşamaları atlamamıza da izin vermiyor. Karakterin açılıp kapanmasını doğru açılardan yaklaşıp önümüze koyuyor, onun gerçeklikten kopup 'kendi gerçeği' içinde gezinmesini ikna edici bir boyuta taşıyor, seyirci de karakterle birlikte gerçeklikten uzaklaşıyor.

"Her Şey Güzel Olacak", Boe'nin 'en kapalı' filmi gibi görünmesine karşın, önceki çalışmalarından farklı biçimde kabukları soyamak daha kolay oluyor. Belki bu yönüyle kendini 'standart' bir yapıya teslim ediyor denebilir yönetmen için. Ancak özellikle baş karakterin 'dengesiz' görüntüsünden destek alan iniş ve çıkışların bolluğu, bu durumu da belli oranda örtüyor. Karmaşa, gerçeğin göreceliliği, süreklilik arz eden gelgitler ve karakterin stabil olmaktan son derece uzak doğasının buluşmasından garip bir 'ahenk' yaratabiliyor Boe sonuçta. [A](#)

Lars von Trier filmlerinden de tanıdığımız Jens Albinus, hikayeyi baştan sona taşıyabilecek beceriye sahip.

Her şeyin açıklandığı final bölümünün yerinin 'doğru' olmadığını söyleyebiliriz, bize göre...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - Altın Portakal sergileri

"...Ve Kadın Dünyaya Dokundu"

teması çerçevesinde şekillenen Antalya Altın Portakal'ın bu yılki sergileri de bu temaya yaslanacak belli ki. Gazete Sayfalarında Türk Sineması ve Altın Portakal, 100 Ülke 100 Kadın 100 Öykü, 40'ında 40 Kadın, 34 Kadın 34 Fotoğraf sergileri, sanatçıların kendine has yorumlarıyla, kadının toplumsal yaşamdaki rolünü, toplumsal yapı içinde varoluş ve savaşını sinemasal renklerle yansıtacak.

2 - Altın Portakal'da

Hudutların Kanunu ve Kalabaka

Türk ve dünya sinemasının arşivine gömülmüş, kaldıkları tozlu raflardan çıkarılıp yıllar sonra restore edilen Lütüfi Akad'ın yönettiği "Hudutların Kanunu" ve yönetmenliğini Fred Von Bohlen-Hegewald'ın yaptığı 1930 yapımı "Kalabaka", "Pelikülün İzinde" bölümünde gösterilecek Antalya'da.

3 - Bir Sis Böler Geceyi

Ahmet Ümit'in aynı adlı romanından uyarlanan, Ersan Arsever'in senaryosunu yazıp yönetmenliğini yaptığı "Bir Ses Böler Geceyi" filminin çekimleri İstanbul'da devam ediyor. Filmin başrollerinde Cem Davran'ın yanı sıra genç oyuncular Merve Dizdar, Gün Koper yer alırken, bu isimlere Rıza Akın, Müfide İnselel, Recep Yener, Turgay Tanülkü ve İpek Tenolcay gibi deneyimli oyuncular eşlik ediyorlar. Misafir oyuncu olarak da Ali Sürmeli yer alıyor.

4 - Altın Koza'dan Cem Erman'a saygı

17-25 Eylül tarihleri arasında düzenlenecek 18. Uluslararası Altın Koza Film Festivali'nin yarışmalı bölümlerinden 'Ulusal Uzun Metraj Film Yarışması'nda verilecek 'En İyi Erkek Oyuncu Ödülü', geçen hafta kaybettiğimiz Adanalı sinema sanatçısı Cem Erman anısına verilecek.

5 - Altın Koza yarışma filmleri

Altın Koza'nın 350 bin liralık 'en iyi film' ödülü için 14 film yarışacak bu yıl. Önceki yıllara oranla 'taze film' sayısının epeyce arttığını gözlemlediğimiz toplam içinde, Onur Ünlü'den Ali Özgentürk'e, Özcan Alper'den Tolga Örnek'e, A. Haluk Ünal'dan Erdoğan Kar'a kadar 14 yönetmenin son çalışmaları mevcut.

ROCK FM 94.5

[illegible]

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00'DE...

“ Yıllar sonra Gary Cooper bana 'Yaptığım bir hataydı,
'Yabancı Muhabir' de oynamam gerekirdi' dedi. ”

Alfred Hitchcock